

Σ Α Σ Α Μ Α Ν Ο Υ

#Σαλεμένη Λούλα

τρώει
φρίκες

ΨΥΧΟΓΙΟΣ
Ψ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Η Σαλεμένη Σούλα τρώει φρίκες**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Σάσα Μάνου
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Άννα Μαράντη
ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ – ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: Λιάνα Δενεζάκη
ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Χρυσούλα Μπουκουβάλα
ΕΚΤΥΠΩΣΗ: Ι. Πέππας ΑΒΕΕ
ΒΙΒΛΙΟΔΕΣΙΑ: Μάντης Ιωάννης & Υιοί Ε.Ε.

© Σάσα Μάνου, 2012
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2012

Πρώτη έκδοση: Οκτώβριος 2012

ISBN 978-960-496-760-5

Τυπώθηκε σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
Έδρα: Τατοΐου 121
144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Μαυρομιχάλη 1
106 79 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psychogios.gr

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.
Head office: 121, Tatoiou Str.
144 52 Metamorfossi, Greece
Bookstore: 1, Mavromichali Str.
106 79 Athens, Greece
Tel.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psychogios.gr

Σ Α Σ Α Μ Α Ν Ο Υ

#Σαλεμένη Ζούλα

ΤΡΩΕΙ
ΦΡΙΚΕΣ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ: ΛΙΑΝΑ ΔΕΝΕΖΑΚΗ

Η ΣΑΣΑ ΜΑΝΟΥ έχει σπουδάσει παιδαγωγικά κι εργάζεται ως δασκάλα, αλλά επιμένει να ασχολείται συνεχώς με τα παιδιά, γιατί θέλει να τα διασκεδάσει κι εκτός σχολείου, όπως τη διασκεδάζουν αυτά μέσα στο σχολείο. Για το λόγο αυτό γράφει βιβλία με ηρωίδα τη Σούπερ Σαλεμένη Σούλα. Το πρώτο από αυτά το κρατάς τώρα στα χέρια σου. Κι ελπίζει να το διαβάσεις κιόλας και να το ευχαριστηθείς.

Για το gossip της υπόθεσης, η Σάσα είναι παντρεμένη και ζει στην Αθήνα με το σύζυγό της και μια σκυλίτσα που τη φωνάζει Σούλα κι είναι λιγάκι σαλεμένη.

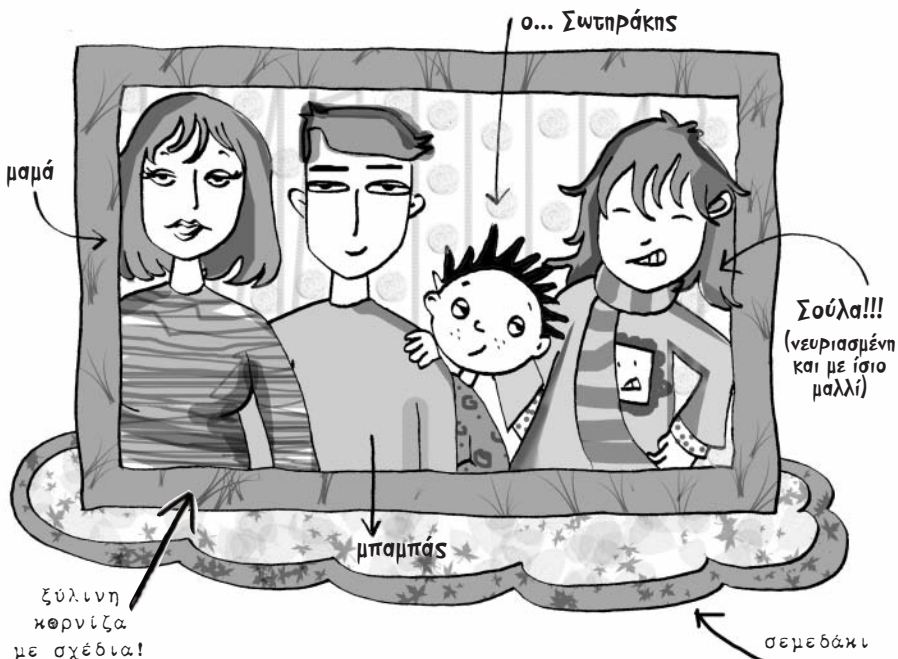
Η Σάσα, όχι η σκυλίτσα.

Τυχαίο; Δε νομίζει...

Στα κορίτσια που καρδιοχτυπούν στα θρανία...

Βασικά με λένε Σούλα. Τη μαμά μου Σταυρούλα,
τον αδελφό μου Σωτηράκη και τον μπαμπά τον λένε Σάκη.
Σάκη Σαλεμένο. Οπότε μας φωνάζουν όλους Σαλεμένους!

Οικογένεια Σαλεμένων, δηλαδή!

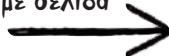

Σκέφτεστε πιο μεγάλη φρίκη απ' αυτήν:

Όχι; Ούτε κι εγώ.

Κι όμως υπάρχουν.

ΦΡΙΚΕΣ να δουν τα μάτια σας...

Το Top-3 της φρίκης

Η πιο φρίκη εμφάνιση σε παρέα

Όταν πρέπει να πω κάτι έξυπνο, αλλά δε μου έρχεται τίποτα και τελικά τη βγάδω εντελώς στη μούγκα σαν καθυστερημένο. Το καλό είναι ότι όλο και κάποιος αγόρι μπορεί να με περάσει για κωφόλαλη, να με λυπηθεί και να μου ρίξει μια ματιά συμπάθειας. Από τις χυλόπιτες που μου ρίχνουν συνήθως, ε, είναι μια πρόοδος, δεν μπορείτε να πείτε...

Η πιο φρίκη σχολική μέρα

Όταν έχουμε διαγώνισμα και δεν κάθομαι δίπλα στην κολλητή μου, για να μπορώ να «συνεργαστώ» μαζί της. Είπαμε... μπορεί να είμαι Σούπερ Σούλα και Σούπερ Έξυπνη αλλά είμαι και Σούπερ Συνεργατική. Λατρεύω την «ομαδική» δουλειά!!!

Η πιο φρίκη νυχτερινή (λέμε τώρα) έξοδος

Όταν η μαμά μου αποφασίζει να μου κάνει έλεγχο και εμφανίζεται στο μπαράκι μπροστά σε όλο τον πληθυσμό για να μου πει: «Μικρό μου ζουζουνάκι, φτιάξε λίγο το παλτουδάκι σου γιατί θα κρυνώσεις! Και κατά τις εννιά πίσω στη γλυκιά μανούλα! Ματς μουτς και ξανά μανά ματς μουτς. Αυτό το τελευταίο είναι το πιο φρίκη, ε; Άλλα φιλιά να περιμένεις κι άλλα να σου έρχονται. Αμάν πια. Είμαι να σκάσω!

Μην περιμένετε βέβαια να συνεχίσω έτσι μυξοκλαίγοντας σαν βλαμμένο, λες και πήγα σε κανέναν ξενέρωτο παιδοψυχολόγο για να με νταντέψει καμιά ωρίτσα και να πάρει στο τέλος κι ογδόντα ευρώ.

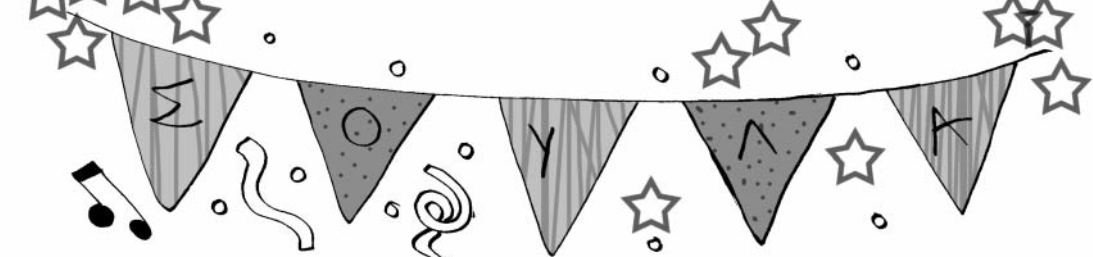
Εγώ θα σας τα πω όλα χύμα και τζάμπα. Ή σχεδόν τζάμπα. Για το σπίτι, για το σχολείο και για τα αγόρια. Κυρίως για τα αγόρια. Γιατί εκτός από Σαλεμένη Σούλα, είμαι και πολύ cool and famous Σούλα.

Αλλά, δυστυχώς, το ξέρω μόνο εγώ.

Φρίκη, ε;

Cool and Famous ή αλλιώς... Σούλα!

Κάτι γενέθλια...

Εντελώς γενέθλια!

Να ζήσεις, Σούλα, και χρόνια πολλά,
μεγάλη να γίνεις με άσπρα μαλλιά...

Αμήν και πότε, Παναγίτσα μου!

Το λέω από μέσα μου φυσικά, αλλιώς, αν μ' ακούσει η μαμά, δεν ξέρω αν θα αποκτήσω ποτέ άσπρα μαλλιά, αλλά θα αποκτήσω αμέσως **μαύρο** ππισινό.

Αυτό είναι το σκηνικό των γενεθλίων μου. Γύρω γύρω όλοι και στη μέση η Σούλα. Δηλαδή, εγώ. Ήταν μαζεμένες στο σαλόνι οι θείες μου και τα παιδιά τους. Δηλαδή, τα ξαδέλφια μου. Και όλες οι φίλες της μαμάς με τα δικά τους παιδιά. Δηλαδή, τα κακομαθημένα. Αμάν πια, ήμουνα να σκάσω.

Θαρρείς και δεν τους έβλεπα όλους αυτούς κάθε τρεις και λίγο στα κυριακάτικα τραπέζια, αλλά και στις γιορτές, Χριστούγεννα και Πάσχα.

Όλοι χειροκροτούσαν και ξελαρυγγίζονταν:

«Να ζήσεις, Σούλα, και χρόνια πολλά... κτλ.»

Κι εγώ σώπαινα. Απ' έξω μου προσπαθούσα να χαμογελάω για να μην ακούσω μετά τον «εξάψαλμο» κι από μέσα μου μετρούσα σχεδόν απογοητευμένη τα κεράκια στην τούρτα μου.

Και ήταν **δώδεκα**.

1... 2... 3... 4... 5... 6...
7... 8... 9... 10... 11... 12

«Ακόμη δώδεκα, Παναγίτσα μου...» μονολόγησα κουρασμένη από την προσπάθειά μου να μεγαλώσω. «Πότε θα γίνουν είκοσι τέσσερα; Ή δεκαοχτώ; Ή, έστω, δεκαπέντε, κάτι θα ήταν κι αυτό. Αλλά δώδεκα; Δώδεκα; Σαν τα μεσάνυχτα ένα πράμα. Ή, μάλλον, λάθος. Σαν τα μαύρα μεσάνυχτα!»

$$\begin{array}{r}
 1... 2... 3... 4... 5... 6... \\
 7... 8... 9... 10... 11... 12 \\
 + \\
 1... 2... 3... 4... 5... 6... \\
 7... 8... 9... 10... 11... 12 \\
 = \\
 24 \\
 12
 \end{array}$$

Εκτός των άλλων, τα δώδεκα δε σου εξασφαλίζουν σχεδόν κανένα προνόμιο, γιατί βρίσκεσαι στο όριο. Ούτε είσαι οχτώ, παραδείγματος χάρη, για να σε έχουν μέσα στα χάρδια και τα κανακέματα, ούτε δεκαοχτώ για να κάνεις ό,τι θέλεις και να πηγαίνεις όπου τραβάει η όρεξή σου.

Δεν είσαι ούτε μικρή, ούτε **μεγάλη**.

Γι' αυτό και είναι η χειρότερη ηλικία νομίζω. Όταν θέλουν να σε κατασαδιάσουν, σου φωνάζουν πως δεν είσαι πια μικρό παιδί, και όταν θέλουν να σου απαγορεύσουν κάτι, ουρλιάζουν πως δεν είσαι αρκετά μεγάλη για να έχεις ακόμη πλήρη δικαιώματα.

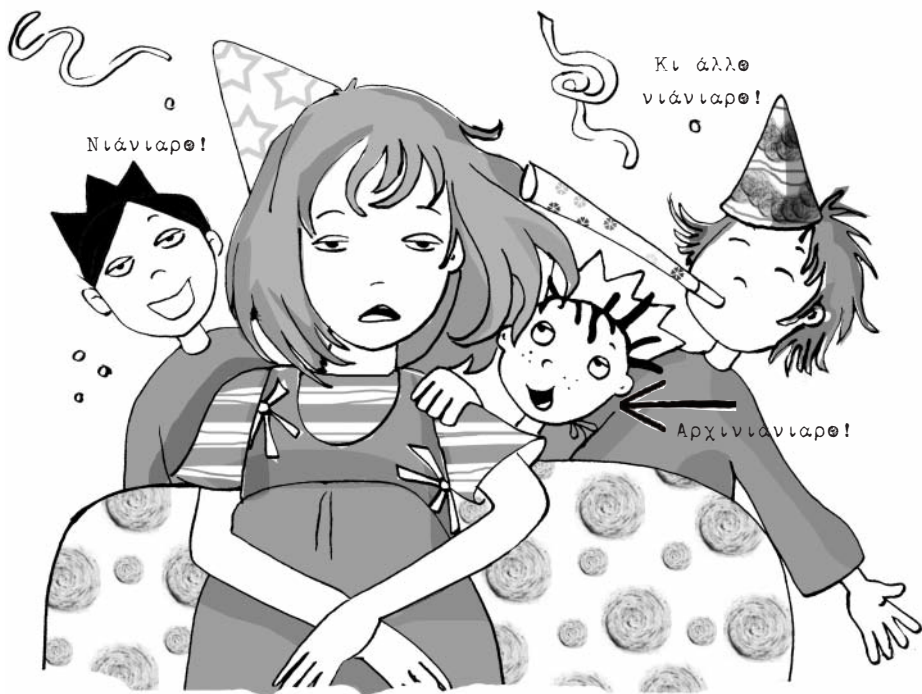
Όπως το να σηκώσεις το τηλέφωνο χωρίς να τρέμει το φυλλοκάρδι σου και να πάρεις τον υπέροχο Μάνο, και να μιλάτε μέχρι να κολλήσει το στόμα σας, αν και δεν το βλέπω το τηλεφώνημα να φτουράει πολύ, γιατί με τόσα «σιρόπια», το στόμα θα κολλήσει απ' τις πρώτες λέξεις. Προς το παρόν όμως εγώ είμαι κολλημένη στο τηλέφωνο γιατί, αν και τα γενέθλιά μου κοντεύουν να περάσουν, ούτε φωνή ούτε ακρόαση από τον υπέροχο Μάνο. Γενέθλια και σιωπή βαριά, είμαι στ' αλήθεια σαν το παλιό τραγούδι της Άννας Βίση:

Δώδεκα (χρονών) κι ούτε ένα τηλεφώνημα (απ' τον Μάνο)...

μαύρα μεσάνυχτα!

Τέλος πάντων, ας τον ξεχάσω για λίγο ή ας προσπαθήσω τουλάχιστον. Τι έλεγα; Α, ναι, πώς δεν είμαι αρκετά μεγάλη για να κανονίζω εγώ, αν όχι τη ζωή μου, τουλάχιστον τα πάρτι μου. Όπως το να καλέσω αγόρια από **μεγαλύτερες** τάξεις ή από άλλα, ξένα σχολεία για να αποκτήσει και λίγο ενδιαφέρον, βρε παιδάκι μου. **Αγόρια με τα όλα τους, δηλαδή!** Αγόρια που να μην είναι ξαδελφάκια από το σόι της μαμάς, ούτε παιδιά της καλύτερης φίλης της μαμάς, ούτε σπασίκες συμμαθητές που συμπαθεί η μαμά. Αγόρια που συμπαθώ εγώ! Τέτοια αγόρια θα ήθελα στο πάρτι μου. Αλλά δυστυχώς. Είμαι μόνο δώδεκα. Και το ότι κέρδισα χρονιά και πάω Γυμνάσιο πια, δεν έχει καμιά σημασία.

ΠΟΛΥ δυστυχισμένη Σούλα!

ΠΟΛΥ ευτυχισμένη Σούλα!

Οπότε...

Οπότε σβήνω αμίλητη τα κεράκια μου με ένα φύσημα, δε χρειάζοταν δα και καμιά φοβερή προσπάθεια, αρκούσε ο αναστεναγμός μου, κι έπειτα αρχίζω να δέχομαι ευχές.

Τούρτα πριν από το σβήσιμο των κεριών

Περνάνε όλες οι θείες, η μία πίσω από την άλλη, για να μου ευχηθούν, όπως έχω δει να κάνουν και στην τηλεόραση την Πρωτοχρονιά που περνάνε όλοι με τη σειρά να ευχηθούν στον Πρόεδρο της Δημοκρατίας. Εκείνος ο καημένος στέκεται όρθιος με τις ώρες για να ακούει τα ίδια πράγματα κάθε χρόνο αντί να είναι σε κανένα χιονοδρομικό και να απολαμβάνει το σκι και τον καφέ του. Πω, πω, βαρεμάρα. Θα κόβει φλέβες ο Πρόεδρος. Και είναι και σε χειρότερη θέση από εμένα πιστεύω. Εκείνος δεν έχει να περιμένει να γίνει δεκαοχτώ για να γλιτώσει από όλα αυτά τα αηδιαστικά φιλιά και τα σάλια στα μάγουλα.

Μάλιστα... Τέτοιες εξυπνάδες ακούω αν θέλετε να ξέρετε. Θαρρείς και υπάρχει κακή πρόοδος.

Όταν γίνω δεκαέξι δεν πρόκειται ποτέ –ΜΑ ΠΟΤΕ!– να το

επιτρέψω αυτό, γιατί τότε θα βάζω πούδρα, ρουζ, σκιά στα μάτια, ίσως και κραγιόν στα χείλη, και με τόσα σάλια θα γίνει το μακιγιάζ μου σαν το Καρναβάλι της Πάτρας. Κι αν τυχόν οι θείες δε σεβαστούν την επιθυμία μου να κόψουν τα χαζά σαλιαρίσματα, ξέρω τι θα κάνω. Θα απλώσω μαζί με την πούδρα και **μπόλικο κινίνο** ή **τριμμένο πιπέρι** στο μάγουλό μου. Κι έπειτα θέλω να τη δω τη θεία Ευτέρπη.

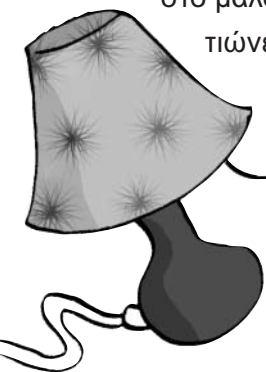

Κάποτε το πάρτι τελειώνει και οι καλεσμένοι, ο Θεός να τους κάνει, φεύγουν. Δεν κάθομαι άλλο ούτε με σφαίρες. Τρέχω βολίδα πάνω στο δωμάτιό μου και κλειδώνω πίσω μου την πόρτα. Επιτέλους. Ησυχία. Και μοναξιά.

Το πρώτο πράγμα που κάνω είναι να απαλλαγώ από αυτό το χαζό φουστάνι που μου φόρεσε η μαμά και με σφίγγει παντού.

Με σφίγγει στη μέση, με σφίγγει στα μανίκια, με σφίγγει στο λαιμό. Με δυο λόγια μου σφίγγει την ψυχή.

Σαν **μούμια** είμαι, αλήθεια. Σαν φασκιωμένο. Θα το βγάλω. Θα μείνω μόνο με το βρακί μου να αναπνεύσει λίγο το δέρμα μου, που θυμίζει ασιδέρωτο ρούχο από στεγνωτήριο ύστερα από τόσο σφίξιμο, γεμάτο κοκκινίλες και ζάρες. Είναι Οκτώβριος βέβαια, δεν είναι κατακαλόκαιρο, αλλά το καλοριφέρ είναι στο φουλ και η ζέστη αποπνικτική. Οπότε; *Τσουπ*, βγάζω φουστάνι, παπούτσια και κάλτσες και απλώνω το ταλαιπωρο κορμάκι μου στο μαλακό κρεβατάκι μου. Ήδη το βράδυ μου αρχίζει να βελτιώνεται. Μπορεί να μην είναι ευχάριστο ακόμη, αλλά σίγουρα είναι πολύ πιο άνετο από πριν. Κλείνω το φως κι ανάβω το μικρό λαμπατέρ, για να αποκτήσει το δωμάτιο ρομαντική ατμόσφαιρα, κι έπειτα ξεκλειδώνω το συρτάρι στο κομοδίνο μου, το ανοίγω κι ετοιμάζομαι να πάρω στα χέρια μου τα δωράκια του Μάνου και τις φωτογραφίες μας από τις διακοπές.

**Τι θα πει ποιου Μάνου, καλέ;
Ένας είναι ο υπέροχος Μάνος. Αλλά...**

Ναι, ναι, έχετε δίκιο. Εσείς δεν τον ξέρετε ακόμη. Με όλες τις χαζομάρες της μέρας δεν πρόλαβα να σας μιλήσω για το απίθανο, εκπληκτικό, υπέροχο αγόρι που...

**«Yes! Yes! Yes! Πολλά χρόνια θα ζήσει!
Ακόμη δεν πρόλαβα να τον σκεφτώ και...»**

«Μηδένα προ του τέλους μακάριζε», που έλεγαν κι οι αρχαίοι. Ορίστε τώρα. Το πάρτι γενεθλίων μου ενώ πήγαινε απ' το κακό στο χειρότερο τώρα πάει απ' το καλό στο καλύτερο. Τα χέρια μου τρέμουν από ανυπομονησία καθώς σηκώνω το κινητό μου. Αφού φυσικά το ακουμπήσω πρώτα στην καρδιά μου κι αναστενάξω όπως η Πάτι όταν την κοιτάει ο Ματίας. Το κοιτάω με τα μάτια ορθάνοιχτα και... και... και...

Και τι βλέπω;

Δυστυχία!!!

Αγανάκτηση!!!

Πετάω εκνευρισμένη το κινητό όπου βρω κι έπειτα σηκώνω τα σκεπάσματα και χώνομαι ολόκληρη μέσα, σαν να θέλω να χαθώ από τον κόσμο και να μη βλέπω κανέναν. Κανέναν όμως.

Αχ, και τι δε θα έδινα για δέκα λεπτά ησυχίας. Εγώ και μόνο εγώ, χωρίς εντολές, διαταγές, απαγορεύσεις, φωνές, χτυπήματα σε πόρτες ή χτυπήματα κινητών. Ξέρετε. Σιωπή, απόλυτη σιωπή και απομόνωση. Να ηρεμήσω, να χαλαρώσω, να μείνω μόνη με τον εαυτό μου. Και τι δε θα έδινα...

Μπιπι - Μπιπι - Μπιπι! ακούω ξανά το κινητό μου.

Μήνυμα.

«Δεν πας κι εσύ στον κόρακα, ρε Σώτο; Να έρθεις να τα πάρεις...» μονολογώ όλο νεύρα και αποφασιστικότητα πριν κολλήσει η γλώσσα μου στην τελευταία λέξη κι αρχίσω να ακούγομαι λες και είμαι μπρος σε κανένα γκρεμό.

«ΜΑΝΟΣ!»

Πετάω σαν την παλαβή τα σκεπάσματα κι αρπάζω το κινητό.

Λάθος;

Καλά, όχι εντελώς λάθος, τα σκεπάσματα όντως τα πέταξα,

Βασικά με λένε Σούλα. Τη μαμά μου Σταυρούλα, τον αδερφό μου Σωτηράκη και τον μπαμπά μου Σάκη. Σάκη Σαλεμένο. Οπότε μας φωνάζουν όλους **ΣΑΛΕΜΕΝΟΥΣ!** Σκέφτεστε πιο μεγάλη φρίκη απ' αυτήν; Όχι; Ούτε κι εγώ. Κι όμως υπάρχουν. Φρίκες να δουν τα μάτια σας... Η πιο μεγάλη; Η πιο φοβερή; Ο μόνιμος εφιάλτης μου;

Μην περιμένετε βέβαια να συνεχί-
σω έτσι μωσοκλαίγοντας σαν βλαμ-
μένο γιατί έχω ένα σωρό πράγ-
ματα να σας πω. Όχι τίποτα
εξωφρενικές ιστορίες να τρα-
βάς τα μαλλιά σου και να
κάνεις τις κοτσίδες
κουρελούδες. Θέλω να σας πω

για πράγματα που ζείτε κι εσείς κάθε μέρα:
για το σπίτι, για το σχολείο και για τα αγόρια.
Κυρίως για τα αγόρια!

Γιατί εκτός από Σαλεμένη Σούλα,
είμαι και πολύ Σούπερ Σούλα.
Αλλά δυστυχώς, το ξέρω μόνο εγώ.

Φρίκη ε;

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
ΤΑΤΟΙΟΥ 121, 144 52 ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΗ ΑΤΤΙΚΗΣ
ΤΗΛ.: 210 28 04 800 • FAX: 210 28 19 550
www.psichogios.gr • e-mail: info@psichogios.gr

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΖΗΤ: 11761